

Katharina Johanneksen Tyttären

Wiimeinen

Puhe ja weisu,

hänen rakkaille wanhemmillensa,

23 päivänä kesä-kuussa vuonna 1762.

uusi painos.

Turussa, 1855,

J. G. Frenckellin ja Pojan kirjapainossa.

Painolupa annettu Turun Konsistoriumissa Syyskuun
12 p:nä 1855.

Käsketty:

U. G. Hindell.

Weisataan kuin: Jesuksen kuollo wiatoin j. n. e.

Mun wanhempani rakkahat, Mun holhoo-
jani parahaat, En taida wielä waiketa; Waan
lopuks teitä lohдутan.

2. Mun ikän oli lyhyinen, Mun eron ai-
wan pitainen; Tuonelaan piti menemän, Mail-
man tietä kulkeman.

3. Mun suuni kuollon tuskalta, Ja siwun
kowan waiwalta, Kiin suljettihin puhumast',
Ja teillen jotain lausumast'.

4. Sentähden tahdon lopuks teit, Pääs-
nyhnä kowan kuolon teilt', Nyt kiitokseksi
lausua, Rakkaudestanne puhua.

5. Te minua rakkaast' rakastit, Ja mi-
nun tarpeen ymmärsit, Te kannoitte mua sy-
lissän, Ja holhoisitte helmoissän.

6. Te siwussan mun suojelitte, Te suloi-
sest' mull' puhelit, Mit' anelin te annoitte;
Ja läsi-warrell' kannoitte.

7. Että te ratki mailmaan, Tultuani tä-
hän elämän, Mun johdatitte kasteeseen, Je-
suksen Ylkän kylkehen.

8. Erinomaisest' tätä muistutan, Täst' kiitoksen teill' antelen, Teill' Taimaan Isä maksakoon, Teit' lapsinansa pitäköön.

9. Sentähden tahdon lohduuttaa, Ja surus-
san' teit' wirwottaa, Ulkää te minua itkekö,
Eik' minun eroan sureko.

10. Se rakkaus joll' vanhempan', Ja wan-
hemmitten vanhemmat, Te rakastitte minua,
Nyt lisää teillen surua.

11. Nyt pääsin merelt' satamaan, Myrs-
kystä hymään haminaan, Kivusta pääsin le-
pohon, Kuolosta taimaan ilohon.

12. Ei kipu waiwaa ruumista, Ei ole yh-
tään puutosta, Sielun on rauhan majoissa,
Ja ruumiin jaloss' lemoissa.

13. JESUS, kuin ristin pääll' kuoli, Kuol-
lessans kuoleman pois wuoli, Pelasti minun
kuolemast', Est' kadotukseen tulemast'.

14. Sentähden kastees mun synnytti, Uu-
desta lapsuksens kiinnitti, Piiton teki autuu-
dest' tykönän, Ja nyt wei autuuteen kotian.

15. Olen nyt Isäni huoneessa, Sumalan,
Isäni, salissa, Mä lapsen oikeut nautitsen,
Ja lapsena Sumalan iloitsen.

16. Mä Taimaallist' Isää nyt hyleilen,
Hän minua, kuin lastans, hymäilee; Hän
wirwottaa mua elämällä, Ja hekumall' juot-
taa kuin wirrall'.

17. Mä katselen JESuksen kasvoja, Ja
hlistän suuria armoja, Mä kiitos-wirsiä wei-
saalen, Ja Engelein äänell' laulelen.

18. Mä kruunat olen kruunulla, Puetett'
puhtaall' kullalla, Mun kirkkouden on Kris-
tuksesta, Mun uusi wirten JESuksesta.

19. Mun suutan ei siitä suljeta, Ei' woi-
man kostaan wähetä, Hänen kiitostans wai-
saamast', Hänell' Halleluja laulamast'.

20. O kuinka olen autuas, Kuin pauhaan
ilos parahas, Kuink' palmu käsisi iloitsen,
Ja lakkaamata riemuitsen.

21. Täällä autuas ompi ollaksen, Täällä
iität' olen iloinen, En muuttais enää oloan,
Mailman surkian tilahan.

22. Ja waikk' mun ruumiin lasketaan,
Mullakki maahan maatumaan, Niin tiedän
ett' sen herättää JESUS ja kuolost' wirwottaa.

23. Kirkkaana nostaa mullasta, Kirkkaana
eteens asettaa, Sielun kans' yhdes' olemaan,
Sjaises ilos pysymään.

24. Ja waikk' nyt hetkeks erkanen, Hetkeks
si hywäst' jättelen, Niin toiwon ett' me toi-
semme, Jäll' taiwaan ilos näemme.

25. Sentähden älkää unohtako, Älkää
pois mielestän' päästäkö, Ett' samaa tiet' pi-
tää kulkeman, Mailmasta ferran lähtemän.

26. Ja ett' se lähtö ilolla Tapahduis, ja
ei surulla, Niin JESUKSEST' kiin' pitätkää,
Ja uskoll' hänes pysykää.

27. Hän teidän synnist' pelasti, Hän tei-
dän kuollost' wapahiti, Hän taitaa auttaa
molemmist', Hän tahtoo auttaa sydämmest'.

28. Ei teilt' siis puutu apua, Ei elos ei-
lä kuollessa, JESUKSESSE teill' on elämä, Kosk'
lähesty teill' kuolema.

29. Hän auttaakoon meit' yhtehen, Ja tuo-
koon teitä autuuteen, Niin Halleluja loppu-
mat JESUKSELLE waisam' lakkaamat'.